

Съдбата ви отвори
Просторъ за лаври другъ,
Напрѣдъ подъ тръбний звукъ!
О, има Господъ горѣ!
О, има правда тукъ!

23 юлий 1913 г.

Ив. Вазовъ.

НА БУКУРЕШКИТЪ ГЛАДНИЦИ.

„Не може да има ни най-малко съмнѣние че ромънската армия стои по-високо отъ всички до сѣга сражаващи се армии“

(Ромънско съобщение).

И Сърбия, когато кралство бѣше
И грабѣше земята ни омайна,
Широко по свѣта и тя търбѣше.
Че има армия най-смѣла — сяйна!

Дойде деньтъ на грозната разплата, —
День да прѣмѣримъ силитѣ си съ нея
И въ нашта мощъ разби си тя главата —
Най-справѣдлива участь я огрѣя!

И нейнитѣ „юнаци“ въ крайща чужди
Се скитатъ днесъ недраги и немилы,
Понасятъ тѣ нещастия и нужди
И гаснатъ тамъ послѣднитѣ имъ сили!...

Кракътъ ви мръсенъ въ храмътъ ни нагази,
За подвига ви мерски, безподобенъ